

Sygn. akt V CSK 494/13

POSTANOWIENIE

Dnia 13 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Tadeusz Ereciński

w sprawie z powództwa M. P.
przeciwko Skarbowi Państwa - Prezydentowi Miasta G. i Gminie Miejskiej G.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 13 maja 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 23 kwietnia 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz
przyznaje adw. Z. G. od Skarbu Państwa (Sąd Apelacyjny w [...])
kwotę 300 (trzysta) złotych z należnym podatkiem VAT
z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu
w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. może być zatem osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Sąd Najwyższy, rozpoznając nadzwyczajny środek zaskarżenia, jakim jest skarga kasacyjna, nie jest trzecią instancją sądową, lecz działa w interesie publicznym, wyjaśniając istotne zagadnienia prawne, dokonując wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, bądź usuwając z obrotu prawnego orzeczenia wydane w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwe. Dlatego też nie każda skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania.

Jako okoliczność uzasadniającą przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powód wskazał nieważność postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.), która miała polegać na pozbawieniu go możliwości obrony jego praw przez odmowę ustanowienia dla niego pełnomocnika z urzędu. W postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji skarżący złożył wniosek o ustanowienie pełnomocnika przez sąd, oddalony postanowieniem Sądu Okręgowego w L. z dnia 30 kwietnia 2012 r., zażalenie na to postanowienie zostało oddalone postanowieniem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 25 czerwca 2012 r., oraz wniosek odrzucony postanowieniem Sądu Okręgowego w L. z dnia 9 listopada 2012 r. W uzasadnieniach Sądy oceniały sytuację powoda i nie dopatrzyły się podstaw do ustanowienia dla niego pełnomocnika z urzędu. Mimo braku pełnomocnika

powód uczestniczył aktywnie w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji, składał pisemne wnioski i skargi.

Poza tym zarzut nieważności postępowania przed sądem pierwszej instancji nie jest uzasadniony gdyż skarga kasacyjna przysługuje od orzeczeń sądu drugiej instancji (art. 398¹ § 1 k.p.c.). Przesłanka nieważności postępowania powinna odwoływać się więc tylko do postępowania przed tym sądem (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 1997 r. I CKN 825/97, OSNC 1998, nr 5, poz. 81, orzeczeniu Sądu Najwyższego z dnia 17 września 1946 r., C III 719/45, OSN 1948, nr 2, poz. 34).

W postępowaniu przed Sądem drugiej instancji skarżący nie składał wniosków o ustanowienie dla niego pełnomocnika przez sąd, nie można więc mówić o pozbawieniu powoda możliwości obrony jego praw i o nieważności postępowania w tym postępowaniu.

Skarżący podnosi również, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W takiej sytuacji należy jednak wskazać przepisy prawa, które naruszono, a w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący w czym wyraża się ta „oczywistość” i przedstawić argumenty wykazujące, iż rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona. Ograniczenie się tylko do stwierdzenia, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona nie spełnia wymagania uzasadnienia wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, z dnia 18 stycznia 2006 r., II CSK 166/05 oraz z dnia 3 kwietnia 2006 r., III CSK 85/06, nie publ.).

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

[aw]